

Alternativ påskbön – för tiotusen svarta slavar

Sitter man ensam på Påskafton blir man på provokativt humör. Min blasfemiska religionskritik går hand i hand med djup andlighet och Jakobsbrottning. Jag har lärt mig leva med det. Så här kommer en alternativ Påskbön.

Vi kan hela storyn (osyrat bröd, sista måltiden, Judas, Getsemane, Herodes, Pilatius, Golgata etc...).

Så historiskt sett är vi – alltså de svenska protestanterna – ålagda att sörja och klaga i jämmer och ve närmast som flagellanter på torsdan och fredan. Sen över en natt: GLAD PÅSK! Varför? Därför att på tredje dagen (har aldrig fattat hur man får det till Påskdagen och vad man i så fall ska med Annandan till?) "återuppstår" han.

Nej nej och åter nej. Oaktat det är omöjligt att en brutalt skadad kropp kan återuppstå efter att alla organ varit döda i flera dar, så hände det för TVÅTUSEN år sen. Han "dör" inte på Långfredan eller "återuppstår" på Påskdagen, han GJORDE det (möjligen) för tvåtusen år sen. Ingenting att sörja över nu. Men här sitter vi och väntar... måste det bli ÄNNU värre innan det kan bli bättre?

Ungefär vid samma tid pågick ett slavuppror i Rom, lett av gladiatorn Spartacus. Det slogs såklart brutalt ner, och tiotusen svarta slavar korsfästes längs hela Via Appia. TIOTUSEN. Namnlösa, hade de levt som djur och dog som djur. De hade inga anhöriga som sörjde dom, inte en käft bad för dom. Deras försök att bli fria var bortkastat. Många av dom hängde i dagar innan dom dog (jämfört med Jesus nio timmar). Deras lidande, både som levande och döende måste ha varit fullkomligt ofattbart. Lidanden som får Jesus att verka

mikroskopiska – för att fullfölja händelsen.

För ingen minns dom, och de fick inte förmånen att "återuppstå" eller bli sittande vid Gud Faders högra sida, eller bli föremål för en avgudalik kärlek (både som levande och döda) i tusentals år framåt. De får heller inte privilegiet att "döma" levande och döda vid den Yttersta Domen.

Men de var inte ensamma. Triljoner människor har delat deras öde genom världshistorien. Levt oerhört plågsamma liv i ständig kamp för brödfödan och mot en överhet. På åkrarna, i gruvorna, i fabrikerna. För att sedan – efter kanske längre liv än Jesus – dö i svåra plågor. Borta, glömda. Ändå ska de dessutom "dömas". Som döda. Nåväl, de kan dra en turlott, och det är väl det som är poängen med Passionshistorien (som jag inte hittar mycket passion i, i modern mening).

Så jag uppmanar er alla till en bön för tiotusen svarta slavar, samt alla andra som levt svåra, meningslösa liv genom eonerna. Som inte firas och älskas ihjäl en gång i veckan samt vid mängder av högtider, året runt, över hela Jorden, genom årtusendena.

Pär Widmark